

Nittonde söndagen i Treenighetstid

Vägen till Guds rike – Det yppersta budets söndag

2 Krön 1:7-12; 1 Joh 2:15-17; Mark 10:17-27; Ps. 122:1, 6, 8-9

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Om förra söndagens ledord var *kamp* (ni kommer ihåg hur vi uppmanades att kämpa för att komma in genom den trånga porten), så skulle dagens kunna vara *uthållighet*. I det ryms såväl tålamod som beslutsamhet, till och med ett visst mått av envishet.

Minns också förra veckans bild av livet som ett längdhopp, där deltagandet ställdes mot en plats på läktaren; viljan att göra sitt bästa mot att gömma sig i flockbeteende. Och just där – även om livet inte är en tävling – landar vi in denna söndag: i vägvalet. Just där kommer uthålligheten in eftersom valet av väg inte är en engångsföreteelse, utan något som görs om och om igen. Det är så omvändelse fungerar, att dagligen bli påmind om sanningens väg och så välja mellan deltagande liv eller åskådarplatsens förgänglighet.

”Världen och dess begär förgår, men den som gör Guds vilja består för evigt”¹ hörde vi i Första Johannesbrevet. Herren vill inte att vi skall fastna på läktaren där vi inte hör annat än massans skrån. Han vill oss fria. Han vill oss på banan i all vår förmåga. ”Ni har en smörjelse från den Helige och ni har alla kunskap”², skriver han också. Detta är inget nytt för er. Ni vet allt detta. Men vi behöver alla bli påmind. Det ligger också i uthålligheten. Repetitionen.

Har du någon gång i livet hamnat (varit) i en situation där du ställts inför ett val som du vet kommer att innebära djupgående och kanske obekväma konsekvenser? En situation där hela ditt väsen tvingas stanna upp; där du svetts ända in i själen; där det känns som du slits itu mellan det du vet är rätt och det som hade varit lättare.

Jag vågar påstå att allt färre, i synnerhet i vår tid, svarar ja på detta. Av bland annat två skäl: Dels för att den typen av avgöranden, som är kopplade till evigheten; det som ligger bortom den synliga världen, ogiltigförklarats i sekularismens namn, dels för att vi undviker situationer där vi tvingas göra avgörande val. Och dessa två samverkar, för med stöd i sekularismens egna normer anser vi oss inte ha anledning att möta det som anses svårt; stunden då sanningen om mig själv kommer lite för nära. Därför undviks det kristna budskapet och dess heliga rum eftersom vetskapen finns om att där kommer vi att ställas inför livsavgörande val.

Så som i evangeliet idag, där vi blir vi manade ner från den inbillade tryggheten på läktaren, ut i ljuset på den bana som är förutsättningen för att vinna det som lovats oss; förutsättningen för deltagande och liv i sanning.

¹ 1 Joh 2:17

² 1 Joh 2:20

En man vänder sig till Jesus och frågar ”Vad ska jag göra för att få evigt liv?”³
Jesus svarar: ”Gå och sälj allt du äger och ge till de fattiga, så kommer du att ha en skatt i himlen.
Kom sedan och följ mig.”⁴

Kom ner från läktaren, säger Jesus. Släpp ditt krampaktiga tag om det du tror är din trygghet; släpp taget om det materiella som inte varar; släpp taget om den läktarplats du köpt för en kort säsong. Bryt dig loss från massans psykotiska tillvaro. Kom ut på banan, säger han. Kom, lev och gå hoppets väg med mig.

”Vid de orden mörknade mannen och gick bedrövad bort, för han ägde mycket.”⁵ Han valde att behålla sin plats bland åskådarna. Han var så fäst vid leken, hade investerat så mycket. Prestigen, hejaramsornas hypnotiska takt, klubbfärgerna och all uppskattning för stödet till skådespelet.

Jesus säger sedan till sina lärjungar: ”Hur svårt är det inte för dem som har pengar att komma in i Guds rike!”⁶ ”Det är lättare för en kamel att komma igenom ett nålsöga än för en rik att komma in i Guds rike.”⁷ Det är lättare för vem som helst att ta sig igenom den trånga porten än för den som älskar det världsliga mer; rikedomar högre; ting som inte består. Förskräckta frågar lärjungarna vem som då kan bli räddad? ”För människor [svarar Jesus] är det omöjligt, men inte för Gud. För Gud är allting möjligt.”⁸

Därför ställs vi ideligen inför val. Därför ställs vi om och om igen inför situationer där vi har möjligheten att välja deltagande i liv i stället för en tillvaro där vi gömmer oss i mängden, klamrar oss fast i det försåtliga högmodet; bländade av det materiella; förförda av den osynliges vaggvisor.

För Gud är inte otålig. Gud släpper oss aldrig ur sikte. Därför ges vi hela tiden möjligheten att välja vägen till hans rike. För Gud är allting möjligt och han gör det möjligt för oss att, genom Kristus Jesus vår Frälsare, välja hoppets väg.

Vi skall vara uthålliga. Att välja innebär även att välja bort. Att välja får – så klart – konsekvenser. Att välja den väg de flesta inte väljer, innebär att man emellanåt går emot strömmen; gör andra avväganden i vardagen och ibland betar sig annorlunda än läktarfolket. Men det är så, genom exempel, vi visar vilken väg vi har valt.

Med uthållighet i vår tro och kärlek märker vi att det gamla livet förbleknar. Och vi lär oss, i ljuset av evangeliet, att det – som i fysikens lagar – inte är möjligt att röra sig i två olika riktningar samtidigt.

Därför förstår vi, när vi lär oss att ”du ska älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd”⁹ och att ”det är det största och första budet”¹⁰, att vi inte kan fortsätta att jamsa med åskådarna eller i deras talkörer, utan själva måste ut i ljuset; själva måste delta och välja hoppets väg.

Med Guds hjälp.

³ Mark 10:17b

⁴ Mark 10:21

⁵ Mark 10:22

⁶ Mark 10:23

⁷ Mark 10:25

⁸ Mark 10:27

⁹ Matt 22:37

¹⁰ Matt 22:38